

Boh má vždy plán B

Juan Carlos rád hovorí, že povoláním je podnikateľ. Narodil sa v Ávile v roku 1974 a obchodovať začal už veľmi mladý. Vo vreckách saka má plno papierov a na zápästiach náramky, každý predstavuje nejaký príbeh. “Nechcel som byť naozaj dobrý, ja som si myslel, že už dobrý som a radšej som sa zabával a zarábala peniaze. Ale vtedy mi Boh dal spoznať, že aj keď som nenasledoval plán A, On mal pre mňa plán B”.

10.09.2013

„V istom bode som mal až 12 spoločností v plnej prevádzke na troch kontinentoch... nieže by ma nebolo zaujímal náboženstvo, ale bolo to pre mňa ako jazyk, ktorý nepoznám, niečo celkom nudné. Keďže som si myslel, že som bol dobrý a cirkev bola zlá, čo ešte dodať... Na omše som chodieval len v rámci svadieb, krstov a podobných osláv a nerozumel som tomu, čo hovorí kňaz, bol to pre mňa cudzí jazyk. Takže som zostal pri dverách kostola a fajčil, alebo som zašiel do najbližšieho baru, aby som zabil čas.

Rozumel som iba jazyku života, ktorý sa vyznačoval rýchlosťou, obchodmi a rýchlym zarábaním peňazí. Prestáhoval som sa do luxusného madridského bytu v štvrti Salamanca, kúpil som si posledný

model Porsche..., kancelárie v mrakodrape Torre Colón. Jeden deň som otváral pobočku v rámci svojej vlastnej siete reštaurácií tapas na letiskovom termináli 4 v Madride, na ďalší deň som v Dubaji vysvetľoval libanonskému investorovi ako zrealizovať rozšírenie reštaurácií na Blízkom Východe a na ďalší zasa učil egyptského šéfkuchára, ako správne používať wok. A takto to pokračovalo v Anglicku, Mexiku, Spojených štátoch... . Medzitým tlačové konferencie, stretnutia so správcami rizikových kapitálových fondov, ktorí mali záujem o kúpu môjho podniku. Fungoval som bez prestávky, myslel som iba na to, ako zvýšiť hodnotu svojho podniku a stať sa multimilionárom pred tridsiatkou.”

Vôbec si neoddychoval? Neveril si v nič?

„Ale áno, veril som, lenže po svojom. Teda, bol som veriaci na papieri: toto áno, toto nie.

Pochádzam z normálnej katolíckej rodiny z Ávily. Ženil som sa v kostole, mal som pratetu, ktorá bola v kongregácii Milosrdných sestier v Maroku a misionárkou v Južnej Amerike, jeden ujo bol kňaz a jedna teta bola v ráde Bosých karmelitánok. Raz do roka sme ju navštevovali v jej kláštore Toro v Zamore. Napríklad moja teta Alejandrina, karmelitánka, mi písala krásne listy, z ktorých som nerozumel ani slovu. Teraz si ich čítam a mám z nich detskú radosť. Uvedomujem si ako veľmi ma tá svätá žena milovala a koľko sa za mňa modlila. Ale keď máš v hlave iné veci, nevieš pochopiť náboženstvo, si presvedčený, že je prekážkou pri dosiahnutí tvojich cieľov. Musíš vymeniť čip, všetko vymazať, svoju dušu, aby si si uvedomil, aký hlúpy

môže byť človek. Ako som povedal: veril som, ako chlapec som chcel najskôr byť vojakom, potom milionárom a nakoniec, už ako bohatý človek, misionárom a mohol tak pomáhať.”

Tieto tri verzie budúcnosti sa práve nezlučujú.

„Ale mne sa istým spôsobom takými zdali. Naozaj som v osemnástich rokoch išiel ako dobrovoľník k špeciálnym jednotkám, zeleným baretom, a po návrate som na niekoľko mesiacov prebral zodpovednosť za rodinné obchody. Tie som potom zanechal s túžbou stať sa milionárom vlastnými silami.

Čo sa týka budúcnosti misionára, to som chcel riešiť neskôr. Niečo vnútri ma k tomu priťahovalo, ale chcel som to v sebe umlčať a za každú cenu som sa vyhýbal rozhovorom s kňazmi alebo návšteve kostola.”

Prečo?

„Pretože vieš, že tá to prinúti k zmene a tvoja temná stránka sa tá veľmi snaží stiahnuť. Keď si teraz na to len pomyslím, mám z toho zimomriavky. Isto chápeš, že uprostred tohto chaosu sme nepili len minerálku, i keď sme sa nesprávali úplne nezodpovedne. Robíš ako vieš. Vyjde ti jeden obchod, investuješ, zarobíš veľa peňazí. Potom pri ďalšom obchode o všetko prídeš, začínaš odznova: obchody s oblečením, hotely, reštaurácie...jednania, povest', uznanie. Netvrdím, že by to boli zlé veci. Hovorím, že ak si z nich urobíš cieľ, budú ťa odvádzať od toho, čo je dôležité.“

Ako sa dá dostať z takéhoto začarovaného kruhu?

„Beriem túto otázku ako slovnú hračku. Dá sa z toho dostať vďaka plánu B. Jedného pekného dňa roku

2009 som bol už na x-tom pracovnom stretnutí: presne si pamätám, že som viedol pohovor s kandidátom na miesto obchodného riaditeľa v obchode s elektronikou z telenákupu. Sedeli sme v kaviarni jedného luxusného hotela a ja som sa začal cítiť veľmi unavený, vyčerpaný, s ťažkosťami som sledoval rozhovor, myšlienky mi prúdili veľmi rýchlo, ale mimické svaly začínali byť paralyzované. Celé to skončilo zle: ten chudák kandidát si o mne musel myslieť, že som nejaký čudák alebo neviem čo. Domov som sa ledva doplazil, nebol som schopný ani pozdraviť ľuďom, ktorých som stretol vo výťahu. Doslova som sa hodil na pohovku, čo bola najbližšie pri dverách. Myslím, že som nemohol hýbať polovicou tváre, ústa sa mi skrútili, jazykom som ledva dokázal niečo povedať. Pravá strana tela začala byť paralyzovaná: rameno, noha atď. Detaily vynechám. Strávil som 18 dní v nemocnici a 6 mesiacov

trvalo, kým som sa začal hýbať ako predtým.”

Dostal si mŕtvicu...

„Nie, bola to jedna z prvých diagnóz, ktorú mi určili, ale vzápätí ju zamietli. Potom zamietli aj nádor mozgu a dlhý zoznam ďalších zriedkavých chorôb, až došli k jedinej možnosti: skleróza multiplex. S touto diagnózou som žil mnoho mesiacov, rokov. Diagnóza ešte nie je úplne presná, ďalej chodím na prehliadky, ale to je najmenej. Dostal som varovanie, že už takto nemôžem ďalej žiť, čo nechápem ako nešťastie. Bola to jedna z najťažších životných skúseností a zároveň jedna z najosožnejších. Ak by som si mohol vybrať, chcel by som to prežiť znova.

Najdôležitejšie boli dve veci: prvou bola podpora mojej manželky, mamy a sestry Any Virginie v takej ťažkej situácii. Druhou bola návšteva môjho priateľa Eduarda v nemocnici, kam

sa musel šikovne prepašovať, keďže všetci mali vstup zakázaný a ja som v takom stave nechcel nikoho vidieť. Nikto sa ku mne do izby nedostal, ale jemu sa to dômyselným a prozreteľným spôsobom podarilo. Bol som dojatý, objal som ho. Daroval mi výtlačok Umučenia Krista od otca La Palmu, do ktorého mi napísal venovanie a to ma dostalo: “Aby si hľadal Krista, aby si našiel Krista, aby si miloval Krista.”

Vieš, kto raz venoval tú istú knihu s tým istým venovaním?

„Neskôr som sa dozvedel, že Josemaría dal ten istý darček jednému študentovi architektúry. Pre mňa to bol začiatok skutočného života. Potom som bol s Eduardom na duchovnej obnove. Keď som sa vrátil, horlivo som túžil spoznať Ježiša. Nechápal som, ako som predtým mohol žiť bez toho, aby som poznal tohto muža, ktorý žil v

Jeruzaleme. Veľmi som ľutoval stratený čas. Išiel som na internet a vyhládal všetky možné materiály: modlitebné knižky, Evanjelium na každý deň, meditácie atď. Typický konvertita. Ale vážne. Často sa rozprávam s kňazom, ktorý viedol tú prvú duchovnú obnovu. Prvé, čo mi povedal, bolo: „s dušou a s pokojom”. Vždy, keď si na neho spomeniem, som mu vďačný za jeho trpezlivosť.

Každodenná modlitba je už nevyhnutnou súčasťou môjho života. Snažím sa chodiť na omše, modliť sa ruženec... Starám sa o svojich priateľov, snažím sa ponúknuť svoju prácu a robiť ju dobre, venovať čas rodine. Rád by som povedal, že som dobrý spolupracovník Opus Dei: povedzme, že sa snažím.”

Stratil si nejakého priateľa preto, že si vieru začal brať vážne?

„Ani nie stratil, skôr sa mi vzdialili, tak ako som sa s mnohými ďalšími

zblížil. Získal som viac priateľov, navyše skutočných priateľov, vďaka tomu, že som bližšie k Bohu ako keď som bolo d Neho vzdialený.

Sú ľudia, ktorí nie sú radi, ak je v ich blízkosti niekto naozaj veriaci. To je na tom ťažké, pretože si myslíš, že ťa všetci pochopia, ale nie je to také jednoduché. Za tých sa modlím z celého srdca. Našťastie ich nie je veľa a nestrácam nádej, že ich znovu získam späť. Chápe ich, bol som ako oni a keď si predstavím seba na ich mieste, povedal by som: “ten chlapík je blázon.”

[http://
www.josemariaescriva.info](http://www.josemariaescriva.info)